

Небесна сотня

Герої Небесної сотні – не звичайні люди, а обрані, бо відстояли найдорожче, що дав Господь людині, – життя ціною свого життя.

Читаючи про них у соцмережах, розумієш: це активні світлі люди. Вони своїм способом життя вже міняли світ на краще. Серед них були прекрасні сім'янини, добрі господарі, надійні годувальники, майстри – золоті руки, які вже збудували свої садиби, народили дітей і понад усе любили Україну.

Красиві чоловіки в розквіті сил часто лишали рідних і коханих та їхали на заробітки в Єв-

ропу, але завжди поверталися, бо знали, що країни, кращої за Батьківщину, немає. За неї й виїшли на Майдан.

А юнаки Небесної сотні (наймолодшому 17 років) – це мрійники, інтелектуали, що активно листувалися в соцмережах з усім світом, бували за кордоном, любили мандрувати Україною й мали реальні проекти та плани вже на сьогодні, вже нині. Колеги вбитого політолога Сергія Кемського, з якими він заснував Інститут політичних та економічних ризиків, розповідають про

вже здійснені ним проекти. Сергій створив портал про Україну для англомовних користувачів, організував сайт, де юристи надавали безоплатні онлайн-консультації. Він викривав корупціонерів і провів серію власних розслідувань. Про завдання та дії Майдану написав 19 грудня 2013 року у статті «Чуєш, Майдане?», бо вважав, що він має бути постійним по всій Україні: «Усе це непросто. Але докорінні зміни в суспільстві ніколи не здійснюються без тисяч і тисяч людей, які вирішили жити по-іншому».

28

Вінниця та Вінницька область

1. **БРЕЗДЕНЮК Валерій**, 50 років, м. Жмеринка. Куля снайпера поцілила в спину 19 лютого. Художник у техніці ебру (малюнки на воді), фіналіст шоу «Україна має талант». Він мав свій комп'ютерний клуб. Його любили діти. Коли Валерія поранили, він зателефонував з лікарні й заспокоїв рідних, що з ним усе гаразд. Але рана була не сумісна з життям.

В нього залишилися дружина та двоє дітей.

2. **ЛІНІЙЧУК Олег**, 25 років, м. Вінниця. Олега сильно побили «беркутівці», травми спричинили крововилив. Олег навчався у Вінницькій політехніці й закінчив її із червоним дипломом.

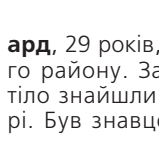
3. **ПОЛЯНСЬКИЙ Леонід**, 38 років, м. Жмеринка. Загинув 20 лютого на Майдані. Батько двох дітей. Рідні розповідають, що він був життєрадісний чоловік і не міг стояти остороно, коли в Україні панувало беззаконня.

4. **ШИМКО Максим**, 33 роки, м. Вінниця. Загинув 20 лютого на Майдані. Був учасником клубу історичної реконструкції «Білий вовк». Останній запис, який він залишив на своїй сторінці у соціальній мережі, датується 18 лютого: «За Україну! Всі, хто може, їдьте в Київ!».

Волинська область

5. **БАЙДОВСЬКИЙ Сергій**, 24 роки, м. Нововолинськ. Загинув 20 лютого від вогнепального поранення в легеню. Працівник магістрального нафтопроводу «Дружба». Жив у Луцьку. Одна з останніх цитат на його сторінці в соцмережі – слова Левка Лук'яненка: «Нація, яка не готова посилати синів на смерть, не виживе...».

6. **ГРИНЕВИЧ Едуард**, 29 років, с. Деревок Любешівського району. Загинув від кулі снайпера, тіло знайшли в Михайлівському соборі. Був знавцем комп'ютерної техніки,

навчався в Рівненському гуманітарному університеті. Його останні слова в соціальній мережі: «Дорослі, не будьте байдужими, якщо не ви, тоді ваші діти будуть захищати свободу...».

7. **МОЙСЕЙ Василь**, 22 роки, м. Ківерці. Загинув 20 лютого. Навчався в Університеті «Україна» в Луцьку. «Коли я витягнув Василя з поля бою, останніми його словами були: «Я всіх вас люблю!» – розповів побратим Героя.

8. **ТАРАСЮК Іван**, 21 рік, смт Олика Ківерцівського району. Загинув 20 лютого від снайперської кулі. На своїй сторінці в соцмережі зробив такий останній запис: «Тільки червоно-чорний прапор боротьби приведе нас під синьо-жовтий стяг свободи!!!». Був закоханий у дівчину Тетяну, планував одружитися й мати багато дітей.

Донецька область

9. **ПАНТЕЛЄЄВ Іван**, 32 роки, м. Краматорськ. «19 лютого, коли оголосили перемир'я, хлопці збиралися додому. Були втомлені, брудні. Як побачили, що Майдан і не думає розходитись, швиденько помислилися, переодягнулися та знову зайняли свої позиції», – розповіла волонтерка. Іван загинув 20 лютого на Інститутській. Снайпер випустив п'ять куль у серце. Рок-музикант, автор пісень групи «Небо мінус». Напередодні співав майданівцям свою улюблену пісню «Не везет мне в смерти, повезет в любви...».

10. **НАУМОВ Володимир**, 44 роки, селище Шевченко Добропільського району. Це той чоловік із Самооборони, якого знайшли задушеним на Трухановому острові, раніше його викрали. Друзі кажуть, він за покликком серця поїхав на своїй машині на Майдан, на барикади. Любив Шевченка. Народився того самого дня, що й поет. Знав «Кобзар» напам'ять. Залишилися дружина, двоє малолітніх синів і старенька мама.

Житомир та Житомирська область

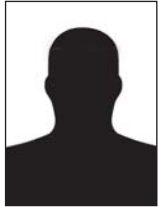
11. **ЗАЙКО Яків**, 73 роки, м. Житомир. Загинув 18 лютого на вулиці Інститутській. У чолові-

ка стався інфаркт, коли він утік від «Беркута». Народний депутат України Верховної Ради першого скликання від Народного Руху. Головний редактор газети «Голос громадянина».

12. **КЕМСЬКИЙ Сергій**, 33 роки, м. Коростень. Загинув 20 лютого на вулиці Інститутській від пострілу снайпера. Був експертом Інституту політичних та економічних ризиків, перекладав з англійської.

Івано-Франківськ та Івано-Франківська область

13. **ГРАБОВСЬКИЙ Ярослав**, 34 роки, смт Печеніжин Коломийського району.

14. **ГУРИК Роман**, 19 років, м. Івано-Франківськ. Убитий 19 лютого кулею снайпера, що влучила в скроню. Закрив собою дівчину, волонтера-медика, яка тягнула пораненого. Екстерном закінчив школу. Студент Прикарпатського університету (факультет психології). «Роман постійно казав, що треба виходити за стандартні рамки в усьому, в думках, ділах, що сірість не веде до прогресу», – розповіли друзі Героя.

15. **ДІДИЧ Сергій**, 44 роки, с. Стрільче Городенківського району. Був сотником. Загинув 18 лютого від втрати крові після того, як у нього влучила граната й розірвалася біля сонної артерії. Депутат Городенківської районної ради. На Майдані був з усією сім'єю. Його громадську організацію «Золоте Руно», яка влаштовувала слави Дністром, знають в усій Україні та за її межами.

16. **ДМИТРІВ Ігор**, 30 років, с. Копанки Калуського району. Загинув 20 лютого. Снайпер прострелив йому легеню, тіло знайшли в підвалі КМДА. Сам збудував будинок.

17. **КАЛИНЯК Богдан**, 52 роки, м. Коломия. Під час боїв на Грушевського його полили крижаною водою з водомета. 28 січня помер у лікарні в Івано-Франківську. Працював слюсарем, потім став приватним підприємцем.

18. **ПАВЛЮК Володимир**, 40 років, м. Коломия.

19. **ТКАЧУК Ігор**, 39 років, с. Велика Кам'янка Коломийського району. Загинув 20 лютого від снайперської кулі. Батько трьох неповнолітніх дітей. У селі про нього розповідають як про роботящого, доброго сім'янина, котрий до діток звертався «золотко моє». Мав три корови, тяжко працював. Іздив на заробітки до Києва, Коломиї, Чехії.

20. **ХУНТСААР Артур**, 29 років, м. Івано-Франківськ. Убитий 18 лютого в Маріїнському парку під час штурму силами й тітушками. Куля пробила його наскрізь.

Кіровоградська область

21. **ЧМІЛЕНКО Віктор**, 53 роки, с. Борисівка Бобринецького району. Загинув 20 лютого від снайперської кулі. Тіло знайдено в готелі «Україна». Фермер, громадський активіст. Хлібороб захищав свою землю від нападників. Просив захисту в міліції. Але проти нього порушили кримінальну справу. Тоді він вийшов під прокуратуру з білим простиратлом, на якому написав: «Коли безправ'я стає законом, спротив стає обов'язком». Повісив гасло на старенькому тракторі. Поряд прив'язав дві кози й чотири свині.

Київ та Київська область

22. **БОНДАРЄВ Сергій**, 32 роки, м. Київ, уродженець м. Краматорська Донецької області. Помер від чотирьох кульових поранень під час першого штурму біля Будинку профспілок. Програміст GlobalLogic Україна. Залишилися вагітна дружина та донька.

23. **ВАСИЛЬЦОВ Віталій**, 37 років, село Жорнівка Києво-Святошинського району. Застрелений снайпером 19 лютого на Інститутській. Громадський активіст, був одним із найкращих професіоналів у декоративному садівництві України. Розпочав зводити свій будинок. Батько двох дітей.

24. **ВЕРЕМІЙ В'ячеслав**, 32 роки, м. Київ. Журналіст газети «Вести». Тітушки вистрелили чоловікові в груди. Він помер вранці 19 лютого в лікарні через втрату крові від кульового поранення. Без батька залишився 4-місячний син.

25. **ДВОРЯНЕЦЬ Антоніна**, 62 роки, м. Бровари. Пенсіонерка. Щодня приносила активістам їжу. «Я приходжу сюди заради майбутнього дітей і онуків», – казала рідним. 18 лютого її тіло виявили на барикаді, розташованій на вулиці Інститутській, біля верхнього входу до станції метро «Хрещатик». Тоді метро було перекрите й люди не мали, де сховатися і їх били «беркутівці» й тітушки. Офіційна версія гибелі – серцевий напад. Жінка була ліквідатором наслідків аварії на ЧАЕС.

26. **КІЩУК Володимир**, 58 років, смт Димер. Загинув 18 лютого під час сутичок між мітингувальниками та «беркутівцями». Його тіло знайшли в Будинку офіцерів із проломленою в ділянці потилиці головою. В активіста залишилися троє дітей.

27. **КУЛЬЧИЦЬКИЙ Володимир**, 65 років, м. Київ. Загинув у ніч з 18 на 19 лютого. Куля пройшла навиліт крізь серце та застрягла в одязі, а друга влучила в живіт.

28. **МАКСИМОВ Дмитро**, 19 років, м. Київ. 19 лютого йому вибухом гранати відірвало руку, хлопець стік кров'ю, він мав вад у слуху. Його тіло декілька днів лежало в Михайлівському соборі. Дмитро – срібний і бронзовий призер із дзюдо Дефолімпійських ігор 2013 року в Софії, кавалер ордена «За заслуги» III ступеня.

29. **МЕЛЬНИЧУК Володимир**, 39 років, м. Київ. 20 лютого не мав жодної захисної амуніції й просто спостерігав за протистоянням під стінами Жовтневого палацу. Його наздогнала куля снайпера. Помер у 17-й столичній лікарні. Володимир участі в бойових діях не брав, допомагав, чим міг, привозив теплі речі, їжу, розвозив поранених по лікарнях.

30. **МОВЧАН Андрій**, 34 роки, м. Київ. Загинув 20 лютого від вогнепального поранення в голову. Працював у театрі ім. Франка освітлювачем, член «Демократичного альянсу». Був дуже доброю і тихою людиною, щодня обходив барикади та цікавився, чим може бути корисний.

31. **ПЕХЕНЬКО Ігор**, 43 роки, м. Вишгород. Будівельник за фахом. На акції протесту ходили всією родиною. Батьки повернулись додому, а Ігор залишився на Майдані. Чергував біля свого намету поблизу Будинку профспілок. 19 лютого телефонував мамі, аби не хвилювалась. Наступного дня з ним уже не було зв'язку. Ігоря розстріляли 20 лютого, коли він вийшов з намету. У тілі знайшли три кулі.

32. **ПЛЕХАНОВ Олександр**, 22 роки, м. Київ. Загинув 18 лютого. Архітектор, випускник Київського університету будівництва та архітектури, не дожив одного дня до вручення диплома. 7 березня йому мало виповнитись 23 роки. У нього було багато захоплень, він любив мандрувати. Сам склав велосипед і пропагував як надійний засіб пересування, щоб повітря було чистим.

33. **САЕНКО Андрій**, 41 рік, м. Фастів. Загинув на Майдані 20 лютого від кулі снайпера.

34. **ЦЕПУН Андрій**, 35 років, м. Київ. Його побили до смерті невідомі в ніч на 21 лютого, коли він сам повертався додому. Тіло Андрія знайшли в іншому районі міста – аж на Куренівці. В Андрія залишилися дружина та 8-річний син.

35. **ЦАРЬОК Олександр**, 52 роки, м. Васильків. Загинув 20 лютого від снайперської кулі в шию.

Йшов у першій шерензі разом із активістами Майдану, відтісняючи «Беркут» від барикад. Він у перших рядах по кілька днів блокував спецпризначенців спецпідрозділу «Тигр» у військовій частині Василькова, щоб вони не вирушили на Київ.

36. **ЧАПЛІНСЬКИЙ Володимир**, 44 роки, м. Обухів. Коли повстав Майдан, періодично туди приїздив. У прямому ефірі попередили, що за півгодини буде «зачистка». Дружина зателефувала й попросила чоловіка відійти хоча б ближче до сцени, в безпечне місце, але у відповідь почувла: «Свето, тут мало людей. Якщо піду, то хто тут стоятиме?». Вона дуже любила свого чоловіка – надійного сім'янина і годувальника. У сім'ї двоє дітей.

37. **ШАПОВАЛ Сергій**, 45 років, м. Київ. 18 лютого його знайшли мертвим у Будинку офіцерів. Активіст Самооборони Майдану. В нього залишилася старенька мати.

38. **ШВЕЦЬ Віктор**, 57 років, с. Гатне Києво-Святошинського району. Загинув 19 лютого від снайперських куль, що влучили у груди та шию. Військовослужбовець у відставці, старший мічман. Прийшов на Майдан 18 лютого, коли почув про його «зачистку»: «Не могу дивитись, як дітей убивають». Він був годувальником у сім'ї. Без його захисту залишилися дружина, теща, дочка та онучка. Всі вони живуть на мізерній пенсії.

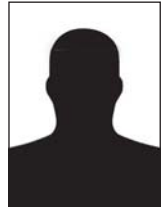

Львів та Львівська область

39. **БЛЮК Іван** (або Тур – за прізвиськом дружини), 40 років, м. Городок. Приватний підприємець. Загинув 20 лютого на Інститутській від кулі снайпера. «Він справжній український господар, мав свій бізнес, любив допомагати людям. Три роки, як збудував свою хату. Видав старшу доньку заміж, залишилося ще двоє молодшеньких – син і донька. На Майдан їздив постійно. Після того, як 18 лютого почали активно стріляти по людях, він поїхав до Києва, що вже був заблокований. «Тату, може не поїдеш? Я чув, там снайпери стріляють», – просив дев'ятирічний син. Але батько відповів: «Синку, я їду, а повернуся героєм. І з перемогою».

40. **БОЙКІВ Володимир**, 58 років, м. Львів. 18 лютого зник, кілька днів його розшукувала родина, 24 лютого помер у київській лікарні. Працював будівельником, був керівником будівельної фірми. «Наталко, я тут біля водометів, біля вулиці Грушевського, я тут повинен бути», – це останні його слова до дружини.

41. **ВАЙДА Богдан**, 58 років, с. Летня Дрогобицького району. Загинув 20 лютого від кулі снайпера. На Майдан поїхав 19 лютого. Вже зранку наступного дня зателефонував сестрі: «Люба, тут справжня війна! Стріляють...», – після цього розмова обірвалася.

42. **ВАРЕНИЦЯ Роман**, 35 років, с. Старий Яр Яворівського району. 20 лютого застрелений снайпером на вул. Інститутській. Мав дружину та двоє дітей. Учителі пригадують, що в Романа з дитинства було загострене почуття справедливості.

43. **ВЕРБИЦЬКИЙ Юрій**, 50 років, м. Львів. Одна з перших жертв революції. Закатований невідомими в лісі біля Бориспільської траси. Сейсмолог, працював у науковому інституті, альпініст. Товариші Вербицького з клубу «Екстрем» мають намір назвати одну з вершин Кавказу його іменем.

44. ДИГДАЛОВИЧ Андрій, 41 рік, с. Сокольники Пустомитівського району. Загинув 20 лютого. Будівельник. Провів на Майдані всі три місяці, мав травму ока. Вранці останнього дня зателефонував родичеві, якому схвилювано переказував: приїхало багато молодих хлопців на підмогу, але вони геть молоді й недосвідчені. Якщо почнеться щось, їх перестріляють. Саме витягуючи з лінії фронту пораненого снайпером, Андрій отримав кулю, яка пробила наскрізь бронезилет.

45. ЖАЛОВАГА Анатолій, 34 роки, м. Дубляни. 19 лютого куля снайпера майже повністю розтрощила йому череп, чоловіка ховали з накритою головою. Мав вищу освіту, був кандидатом у майстри спорту. Після травми залишив спорт і став будівельником. Їздив на заробітки в Бельгію, Португалію. На Майдані був від самого початку.

46. ЖЕРЕБНИЙ Володимир, 28 років, м. Рудки. Загинув 20 лютого на вулиці Інститутській. Снайпер поцілів юнакові в голову та сонну артерію на шиї. Володимир працював у Вишнянському коледжі Львівського НАУ. Був на Майдані більш як місяць.

47. ШИЛІНГ Йосип, 61 рік, м. Дрогобич. Загинув 20 лютого біля Жовтневого палацу від пострілу в голову. За професією будівельник. Останніми роками часто їздив на заробітки. Хотів жити у вільній заможній країні, щоб онуки не шукали щастя по закордонах. Був дуже веселим чоловіком, понад усе любив співати українських пісень.

48. ІЛЬКІВ Богдан, 51 рік, смт Щирець Пустомитівського району. Загинув 22 лютого від кульового поранення в живіт. Лікарі два дні намагалися врятувати йому життя, але не вдалося. В Богдана залишилося двоє доньок.

49. КОРЧАК Андрій, 49 років, м. Стрий. Загинув 18 лютого під час сутичок на вулиці Інститутській. «Беркутівці» проломили йому голову. На Майдані ще з листопада. Завжди був на передовій. Робив усе: і воював, і дрова рубав. Неодружений. Напередодні загибелі телефонував до брата й казав, що має погане передчуття.

50. КОЦЮБА Віталій, 31 рік, м. Львів. Уродженець села Вороблячин Яворівського району, там його і поховали. Загинув 20 лютого від вогнепального поранення. Мав дружину та двох дітей. За словами очевидців, активісти, ризикуючи власним життям, під обстрілом повернулися за Віталієм, але вже живим його витягнути з того пекла не вдалося.

51. ПАНЬКІВ Микола-Олег, 39 років, с. Холоднівка Пустомитівського району. Загинув 20 лютого від снайперської кулі. Батько двох неповнолітніх дітей. Востаннє поїхав до Києва ввечері 18 лютого. Мати Героя каже, що він загинув, коли витягав поранених та вбитих із пе-

редової: «Я його просила: «Сину, не їдь!». Він відповів: «Я не поїду, другий не поїде, а в цій державі жити моїм дітям».

52. СЕНИК Роман, 45 років, с. Наконечне Друге Яворівського району. Працював оператором на заправці. Помер 25 січня в київській лікарні від поранення в плече бронейною кулею спеціального призначення. Переніс кілька операцій, втратив багато крові, йому довелося навіть ампутувати руку, але він не врятував маленьку дівчинку, яка тонула в озері. Служив у миротворчому контингенті ООН у Югославії. На Майдані його називали «Турківським прапороносцем». Він не мав ані каски, ані бронезилета.

53. СОЛЬЧАНИК Богдан, 29 років, уродженець м. Старий Самбір. Загинув 20 лютого від снайперської кулі. Викладач Українського католицького університету, історик, громадський діяч. Восени планував одружитися. Разом зі своїми студентами був у Києві, коли 30 листопада «Беркут» побив людей. Його вбили, коли втретє приїхав на Майдан. Товариші просили не їхати, «адже на Майдані вбивають». А він відповів: «То не найгірша смерть».

54. ТОЧИН Роман, 44 роки, м. Ходорів. Загинув 20 лютого від снайперської кулі. Батько двох дітей, сотник оборони Майдану. У Ходорові його знали як доброго майстра: зводив будинки, ремонтував квартири. Особливо дбав про якість своєї роботи. Мав авторитет серед людей.

55. УШНЕВИЧ Олег, 31 рік, м. Дрогобич. Загинув 20 лютого від снайперської кулі. Закінчив Львівську політехніку. Будівельник. Останніми роками працював у Португалії, приїхав на різдвяні свята, почув про Майдан і прийшов. Тут познайомився з дівчиною, якій написав вірша – оспівдання в коханні. В останню ніч читав свої вірші про Україну.

Рівне та Рівненська область

56. ГОРОДНЮК Іван, 29 років, м. Березне. 18 лютого під час штурму Майдану його облили водою з водомета й побили. Захворів і 19 лютого приїхав додому лікуватися, але серце не витримало й він помер. Був керівником гуртка сучасних танців. У соцмережах залишив чудові фотографії про свої захоплені мандрівки Україною.

57. ОПАНАСЮК Валерій, 42 роки, м. Рівне. Загинув 20 лютого від снайперської кулі. Залишив дружину при надії, а чотирьох дітей – сиротами.

58. ХРАПАЧЕНКО Олександр, 27 років, м. Рівне. Загинув 20 лютого на останній барикаді на вулиці Інститутській від пострілу снайпера. Театральний режисер.

Полтавська область

59. **СЕРДЮК Ігор**, 40 років, м. Кременчук. Загинув 18 лютого внаслідок кульового поранення. Підприємець. Будувал барикаду, на нього та інших активістів напали тітушки та «беркутівці». Під час сутички хтось вистрелив Ігорю в обличчя, й він загинув на місці. В нього залишилися дружина та донька.

60. **ЧЕРНЕНКО Андрій**, 35 років, с. Слободо-Петрівка Гребінківського району. 18 лютого дістав кульове поранення, наступного дня помер у київській лікарні. Працював на столичному СТО. Залишилися дружина та восьмимісячна донька.

Суми та Сумська область

61. **БРАТУШКО Олексій**, 35 років, м. Суми. Завжди був привітний і усміхнений. Розмовляв російською, та вважав себе щирим українцем, так про себе й казав. Залишилися батьки, дружина, двоє малолітніх дітей. За два тижні перед трагедією в нього народився син.

Тернопільська область

62. **ВОЙТОВИЧ Назар**, 17 років, с. Травневе Збарзького району. Загинув 20 лютого від кулі снайпера. Студент-третьокурсник кооперативного коледжу (факультет дизайну) в Тернополі. Був єдиним сином у батьків. Змалку зростав позитивним, умів дружити, не зраджував своїм словам та вчинкам. Захоплювався історією, особливо козацької доби. За розповіддю викладача живопису і рисунка, на його малюнках неодмінно була українська символіка – калина, тризуб, козаки. Хлопець ніколи не пропустив заняття без поважних причин. А 20 лютого чомусь не відвідав заняття. Виявилось, що напередодні ввечері він зібрав речі для троюрідного брата і друзів на Майдані та поїхав усе до автобуса й разом з усіма вирушив на Київ. На Майдані провів усього дві години.

63. **ГОЛОДНЮК Устим**, 19 років, м. Збараж. Студент. 20 лютого снайпер уцілив йому в голову. Перед загибеллю сказав батькові по телефону: «Не хвилюйся, у мене є чарівна оонівська каска й зі мною нічого не станеться». По яскраво-блакитній касці, яку наскрізь прострелив снайпер, батько впізнав сина.

64. **КАПІНОС Олександр**, 29 років, с. Дунаїв Кременецького району. Помер 19 лютого в лікарні внаслідок зупинки серця. За однією з версій, у нього влучила граната, за іншою – правоохоронець вистрелив йому в голову гумовою кулею з помпової рушниці. У 2012 році він витримав 12 днів без їжі на знак протесту проти «мовного» закону. Був волонтером літніх таборів для дітей-сиріт з всієї України.

65. **КОСТЕНКО Ігор**, 22 роки, с. Зубрець Буцацького району. Студент-географ Львівського національного університету, журналіст спортивного видання «Спортаналітик». Був активним редактором української «Вікіпедії». 20 лютого дві снайперські кулі обірвали його життя, одна влучила в голову, друга – у груди.

Харків та Харківська область

66. **КОТЛЯР Євген**, 33 роки, м. Харків. Загинув 20 лютого, коли потрапив під обстріл біля виходу зі станції метро «Хрещатик». Чоловік працював промисловим альпіністом і найбільше запам'ятовався в рідному місті як громадський активіст, котрий виступав проти вирубування парку – одного з «проектів» Кернеса.

Хмельницький та Хмельницька область

67. **БОНДАРЧУК Сергій**, 52 роки, м. Старокостянтинів. Загинув 20 лютого від кулі снайпера. Учитель фізики в гімназії, заслужений учитель України. Був моральним авторитетом і для колег, і для учнів. Вони ще за його життя присвячували йому вірші. Життя цього вчителя – приклад для наслідування, вважають земляки.

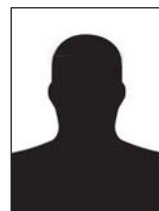
68. **ДЗЯВУЛЬСЬКИЙ Микола**, 56 років, м. Шепетівка. Застрелений 20 лютого снайпером на Інститутській. Учитель географії та біології. Брав активну участь у громадсько-політичному житті міста, останній час був помічником народного депутата.

69. **КОРНЕЄВ Анатолій**, 53 роки, с. Гаврилівці Кам'янець-Подільського району. Помер 20 лютого від снайперського пострілу в серце. Військовий, сільський голова села Руда, працюючий хлібороб. Про Майдан казав: «Як можна ховатися, коли там убивають дітей?!».

70. **ПАГОР Дмитро**, 21 рік, м. Хмельницький. Загинув увечері 19 лютого в Хмельницькому біля будівлі СБУ, звідки було відкрито стрілянину. Поранений у голову, невдовзі помер у лікарні. «У морзі нам сказали, що в нього кульове поранення, нібито стріляли з автомата Калашникова, але кулі не показали. Дмитро закривав собою дівчину, коли лунали постріли», – розповів дядько загиблого. Працював на автомобільній мийці.

71. **СЕМИСЮК Микола**, 28 років, м. Хмельницький. Помер 20 лютого від кульового поранення в голову.

72. **ШЕРЕМЕТ Людмила**, 72 роки, м. Хмельницький. Жінка, стоячи під час штурму на колінах перед обласним управлінням СБУ в Хмельницькому та благаючи не стріляти, дістала не сумісне з життям вогнепальне поранення. Три дні боролася зі смертю, проте 22 лютого її серце зупинилося.

Черкаси та Черкаська область

73. **ГОРОШИШИН Максим**, 25 років, с. Грушківка Кам'янського району. Його тіло знайшли 20 лютого поблизу урядового кварталу. Активіст отруївся газом. Концентрація отрути в легенях була така велика, що лікарі нічого вдіяти не змогли. За ним тужать семеро братів і сестер.

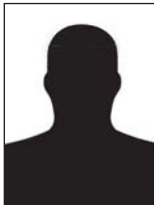

74. ПАРАЩУК Юрій, 48 років, м. Тальне. Загинув 20 лютого від снайперських куль на вулиці Інститутській. Столяр. В Юрія залишилися син та дві прийомні доньки. Рятував людей, не маючи жодних захисних засобів, навіть шолома.

75. ПАСХАЛІН Юрій, 30 років, м. Черкаси. Загинув 20 лютого від снайперських куль, діставши три вогнепальні поранення в спину і пневматичне поранення. Мешкав у Києві, працював комірником на приватному підприємстві. Серйозно займався штангою. Залишилися дружина та семирічний син.

76. СМОЛЯНСЬКИЙ Віталій, 29 років, с. Фурманка Уманського району. Загинув 20 лютого. Батько двох маленьких дітей. Жив і працював у Києві. Казав, що, стоячи на передовій, бореться за майбутнє своїх синів.

77. ЧЕРНЕЦЬ Віктор, 36 років, с. Подібна Маньківського району. 19 лютого його збив джип супроводу тітушок на Умансько-Маньківському блокпості. Цей блокпост був найпотужніший. Тут згорів бус тітушок, було захоплено ще 2 автобуси. Батько двох дітей.

Чернівці та Чернівецька область

78. ЩЕРБАНЮК Олександр, 41 рік, м. Чернівці. Загинув 20 лютого від кулі снайпера. Приватний підприємець, займався будівництвом. На Майдані був із перервами, але від самого початку й казав, що «справжній мужчина повинен бути там, де потрібні зараз люди, на передовій». Батько двох дітей.

Чернігівська область

79. ПРОХОРСЬКИЙ Василь, 33 роки, смт Дмитрівка Бахмацького району. Мешкав у Києві, орендував квартиру. Зник 18 лютого на Майдані. Відтоді не виходив на зв'язок. Спочатку друзі знайшли його куртку і телефон, а 22 лютого вже пішли на розпізнання тіла. Він був весь синій, у нього були вибиті зуби. Ходив на Майдан після роботи, підносив продукти, допомагав активістам. Не мав жодного захисту –

ані шолома, ані щита. У соцмережі написав: «Рабів до Раю не пускають».

На жаль, не всіх поранених, котрі перебувають у лікарнях, вдається врятувати від смертельних ран...

Білорусь

80. ЖИЗНЕВСЬКИЙ Михайло, 25 років, м. Київ. Громадянин Білорусі. Одна з перших жертв Майдану. Загинув 22 січня під час штурму на вулиці Грушевського, не доживши 4 днів до своїх 26-ти. Дістав наскрізне поранення в серце мисливською кулею. Панахида за загиблим відбулася в Михайлівському Золотоверхому соборі в Києві 26 січня, в день народження Михайла.

Вірменія

81. НИГОЯН Сергій, 20 років, проживав у селі в Дніпропетровській області. Перша жертва Майдану. Загинув у боях на Грушевського. У кишені куртки носив аркуш паперу зі словами молитви «Отче наш» вірменською. Хотів оформити його в рамку і прикріпити там, де чергував. Не встиг... Читав вірші Шевченка: «Борітеся – поборете! Вам Бог помагає!».

Грузія

82. АРУТЮНЯН Георгій, 53 роки, м. Рівне. Громадянин Грузії. Убитий 20 лютого на барикаді. Сиротою залишилася дворічна донька. Півроку, як померла дружина, коли Георгій був на заробітках за кордоном. Сім'я жила дуже бідно. Планував виїхати на Батьківщину до родини, в місто Батумі, де народився.

83. КІПІАНІ Давид, 34 роки. Громадянин Грузії. Його тіло з двома кульовими пораненнями знайшли поряд із барикадою в ніч на 21 лютого. Помер у «швидкій». З перших днів Євромайдану був на площі, навіть покинув для цього роботу. Був одним із активістів так званої грузинської сотні. Тисячі людей прийшли на похорон Давида у Тбілісі. В нього сиротою залишився син.

84. ХУРЦІЯ Зураб, 53 роки, м. Кіровоград. Уродженець і громадянин Грузії. Не був активістом Майдану, помер від серцевого нападу 18 лютого біля станції метро «Хрещатик».

Майже без відомостей

85. МАШКОВ Максим. Помер 22 лютого в реанімації 17-ї столичної лікарні.

86. ПОЗИНИЧ Дмитро.

87. ТАРЩУК Микола, 39 років. Помер унаслідок кульового поранення в шию.

Підготувала Лариса МАРЧУК.
Фото Миколи БІЛОКОПИТОВА.

Небесна сотня в вирій полетіла...

Герої не вмирають!